

Z Chropíně. (Divadlo.) V neděli dne 2. tm. sehráli naši ochotníci Horákové obraz ze života „Páni“. Drama toto mělo by se vlastně zvatí „Kus života“. A je to kus života truchlivého, bídného, života na zadluženém schátralém horáckém gruntě, jehož dřívější majitelé jej úplně zadlužili, aby nejstarší dva syni stali se „páni“, jeden farářem, druhý státním úředníkem. Zadlužený grunt převzal třetí syn, oženil se k vůli penězům, jimiž se zaplatily nejtěživější dluhy, a nyní se dře on, žena i děti ve dne v noci na úroky. Páni sjedou se k zlaté svatbě starých rodičů, kteří jsou na gruntě na vejminku, a v příhodné chvíli prosí matka své syny, aby pomohli. Ale marně dovolává se jich citu vděčnosti, marně volá k nim o pomoc pro tonoucí živnost a klesá konečně pod krutou výčitkou nedostatku lásky. Jediný čtvrtý syn, který před léty prchl z domova a stal se hercem, tento nezdara zachoval lásku k místu, kde se zrodil a jeho láska jest starým rodičům útěchou. Kus končí smírně. Část pole se prodá, aby se zaplatily některé dluhy, staří vzdávají se vejminku a při slunce východu, při zvucích zvonku ku klekání malý vnouček volá slunci vstříc: „půjdeme na pole, na pole“. Kus působil silným dojmem. Hráno bylo s porozuměním a chutí. Výborně charakterisování oba výměnkáři, Václav a Marjána byli hráni tak naturalisticky věrně, že to vzbuzovalo velkou pozornost. Také všechny menší úlohy přišly ku platnosti. Výborná byla Madlena se svým škopkem a hadrem, skvoštná komisarka se svým jedovatým jazýčkem, kmotra Kalousová, nafintěná farářova hospodyně Tydlička, oba páni farářové, starý kakraholt Sahula, všichni ať zde jmenování nebo nejmenování zaslouží plné uznání. Představitel Antonín podal krásný, procitěný výkon. Představení toto a jeho zdar oudiž našim hercům pobídkou pro další studium. Jen pilným studiem lze se dodělati úspěchů také na těchto prknech, které svět pouze znamenají. Ochotnická divadla jsou na venkově ještě stále důležitým kulturním faktorem. Kdo by se chtěl o tom přesvědčiti, přijdi k nám a zeptej se, jak toto poslední představení působil. Škoda jen, že výběr kusů je tak obmezený a volba tak těžká. Ovšem kusů je dost. Ale hráti rozličné zdramatisované pitomosti není účelem ochotnického divadla na venkově, nejméně pak divadla — sokolského. A co bude příště? Novinka od Heleny Malířové „Přítel“? Budou naše síly s to? A „Potopený zvon“ a „Na vždy!“? — Zbožné přání! Trast.